

Политология за учени от естествените науки

Автор: Николай К. Витанов
Институт по механика на БАН

Част III. От политическите партии до външната политика

Размисли от града, където юридически трябва да е столицата на империята

И ето ме пак в Брюксел. Тук е весело – животът си върви и не го интересува какво става с политическото театро в София. Като гледам Пишльо как невъзмутимо си пишка от фонтанчето в самия център на града, си мисля, че няма защо да наливам черни краски в тази заключителна част. Още белгийската бира е супер, а човек има какво да види като история и култура, а може да се срещне със специалисти от области, които го интересуват. Затуй, нека тази трета част бъде весела! Нищо, че политически по отношение на Европейския съюз Брюксел е разпънат между Берлин, Париж и Лондон. За сметка на това пък парка до кралския дворец е прекрасен, а шоколадът е още по-хубав. И още – в хотела имам сателитна телевизия. Гледам - по някакъв марокански канал показват умопомрачителни рокли, дълги до глезените разбира се, но такава изработка, каквато не съм виждал и няма

да видя скоро от нашите дизайнери и дизайнерки – фиг.1 е бледо копие на това, което видях. И се изненадах, честно казано.

Фигура 1. Марокански кафтан. Хубавото си е хубаво.

По друг канал пък емирът на Абу Даби раздава дипломи на випускници на университет. Лично и пред него дефилират девойки без фереджета – представители на местния елит. Интересни неща могат да се видят в имперската

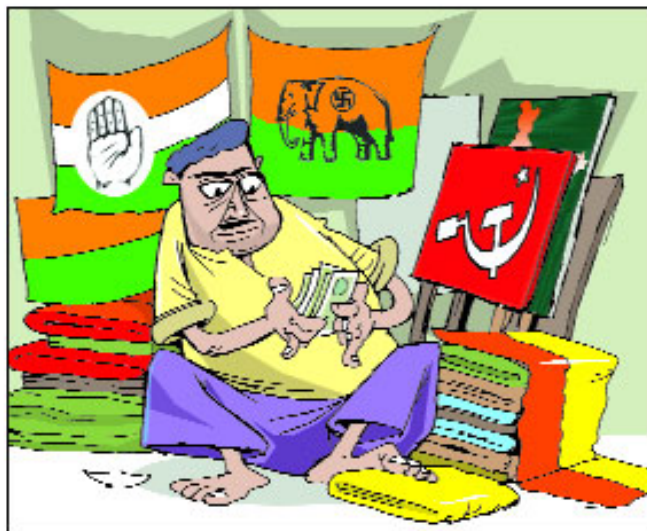
столица, а! Светът върви напред и не се интересува, какво става по периферните неолиберални помийни ями, където нещата вървят назад. Превключвам канала - руснаците кротко си гласуват в Донецк и Луганск, а украинската икономика си се скапва, защото твърдата валута от износ идва главно от източната част, а там се водят бойни действия. Карай, ще ги набълбукаме и тях със заеми, ще им кажем за светлата перспектива за еврочленство (няма да казваме кога обаче щото работата е малко „маняна“). Руснаците методично си действат, американците също, а Европа седи и си приказва. Но какво е днес Европа – питам се и какво може тя да противопостави на руския мечок. И тъкмо се питам и пак превключвам канала и се появява нещото Кончита Вурст, току що спечелило Евровизия. А, това ще да е Европа, мисля си и като я гледам това нещо с брадата и с роклята, си мисля как ли ще реагира такава Европа на действията на Русия? Дали ще седне в танка или пък близалка ще почне да търси? Разбирам ги американците, добре ги разбирам, но какво да се прави. Кончитите нищо не могат да направят срещу руските танкове. То пола си не е решило горкото, какъв ще е, ние ще чакаме на танкове да противодейства. Е ще да противодейства де – ще се обърне с гръб към танковете и ще покаже ценностите си. И ето им повод за размисъл на американците. А аз махам с ръка, чакам Кончитата да надмине АВВА (както обещава) и отивам напред към моя наръчник за учените от естествените науки. И тъй.

Що е политическа партия и кои са Човеците (с главно Ч)

Та бяхме стигнали до политическите партии. **Политическата партия е (внимание сега!) доброволен съюз от хора** (туй добре), **обединени от единни цели** (и туй не е лошо) **и действащи в името на интересите на дадена личност или няколко личности, стремящи се към овладяване** (ех, каква дума!) **на политическата власт или към участие в осъществяването на тази власт в държавата** (оп-пааа, стана ли ясно сега кои са Човеците!).

Политическите партии би трябвало да изразяват и защитават интересите на някакви социални групи и/или обществени слоеве. Би трябвало де, стига сте се подсмивали! За разлика от други социални движения и организации, политическите партии имат непосредствено отношение към властта – те се стремят да я завоюват или поне да и влияят (а по-горе пише – и да я обладаят в интерес на една или няколко личности). Поради тая работа има цели три начина да се направи политическа партия – отгоре, на основата на група депутати в парламента или на част от политическия елит, отдолу – на основата на обществени движения или чрез събиране на съмишленици на определена идеология и накрая – комбиниран начин – отдолу и отгоре, чрез съвместни действия на част от елита и граждански групи. Та не се чудете, каква е целта на изпълненията, дето ги гледате из парламента – отделят се депутати и хоп – нова

партия. Властицата, властицата – това е целта, да не си мислите, че целят откритие да направят или хубава статия да напишат! Властица води до парица, а парица е царица – фиг.2.

Фигура 2. Той вече е наясно как се прави политическа партия. Пък каква емблема ще избере – туй вече е следващ въпрос. Според зависи.

Отстрани погледнато, съдържанието на политическата партия е облечено в подходяща форма (ще ме извините, но веднага ми изниква образа на онова брадато нещо в роклята като си помисля за съдържанието и формата. Вероятно ще ми мине след 2-3 дни). Та формата е свързана с партийен устав, партийна идеология, има и партийна програма, че и конституцията на съответната страна трябва да се спазва.

Политическата партия си има и структура, която се състои от две групи – поддържаща маса и елитна класа. Поддържащата маса – това са привържениците на партията – тези, дето

гласуват за кандидатите на партията па избори. Ама и те ли били в структурата на партията – ще кажете. И те, и те, за къде без тях – фиг. 3

Фигура 3. Мишлета, подкрепящи борбата против олигарсите. Пък каква стана тя? В новата власт – олигарх до олигарха. За друго явно ще да е била борбата. Я, по-сериозно – ще кажете. Добре – ето – по-сериозно – това е поддържащата маса на партиите на елитната класа. Пък партиите обладават държавата и властта в интерес на един или няколко човека. Така добре ли е, или пак не ви харесва?

Елитната класа има една част, когато партията не е на власт и две части, когато партията е на власт. Та когато партията не е на власт, елитната класа включва членовете на партията, партийните идеолози и мозъчния тръст на партията (тия последните две групи може и формално да не са партийни членове), партийната бюрокрация и партийните лидери. Когато партията се добере до политическата власт, тогава се обособява една под част на партийния елит и това са длъжностните лица, получили длъжности в

държавния апарат по партийна линия и още, депутатите и членовете на правителството, ако има такива. Уха-а-а - да знаете, какво става, когато трябва да се обособи тая под част на партийния елит! – де да можехте да видите тая мила, родна картинка. Защо ли не са живи Алеко Константинов и Ст. Л. Костов, че да я опишат!

Брей, че интересно. Я кажи още за поддържащата маса г-н Витанов?

Ами да кажа. Вие, драги ми учени от естествените науки, замисляли ли сте се над въпроса, какво е това гражданин? М-да-а, ще кажете, гражданин е всеки член на обществото, който има гражданство. Тъй. Да де, ама има и още нещо – да се гражданин, означава, че си свързан с държавата и имаш задължения (и права). Длъжен си да спазваш конституцията и законите, но можеш и да участваш в избори например. А като си гражданин, може да влияеш върху политиката. Как? – ами по два начина – като участваш (или не участваш) в избори и (внимание) като участваш и създаваш организирани обществени групи. Пък тези групи биват два вида: групи за натиск и гру-

пи по интереси. Ще кажете, че това не е важно. Ама я прочетете преди това надписа на фиг.4.

Фигура 4. Актуално за нашите земи предупреждение (резултат от мъдро наблюдение на умен човек по едни други земи, където се случва същото, че и в по-големи количества).

Не всички от тези групи имат за цел да се борят за политическа власт. Част от тях изразяват емоции, очаквания, идеи, гледни точки на членовете на групата.

И от какъв зор се формират тези организирани групи? Във физиката например има доста случаи където потенциалната енергия преминава в кинетична. Такъв един (заедно с дру-

БГ Наука е безплатно, защото знанието трябва да достига до всеки.

БГ Наука е електронно издание, за да може всеки българин по света да има достъп до него.

www.nauka.bg

ги) фактор действа и при групите. Има обществен проблем, който се изостря (група се потенциална енергия) и се привлича вниманието на хора. Формира се група (потенциалната енергия минава в кинетична) и тази група се опитва да влияе върху политиците. Ако влиянието е надпрагово, политиците реагират, ако е подпрагово – енергията дисипира. Значи мъдрият управник – фиг.5 агира (да предотврати натрупването на потенциална енергия), реагира (да намали енергията по даден проблем) и дисипира (това няма да го обяснявам, защото и свързано с противодействие срещу организирани групи).

Фигура 5. Мъдрият управник. Не си мислете, че е лесно. Първо трябва да си завъдиш вълчи зъби. После, трябва да се научиш да ги употребяваш внимателно, за да не подплашиш....

Политически процеси и политическо участие

И тъй, още съм в имперската сто-

лица и гледам различни телевизии. Сега гледам една руска. Следва да се отбележи, че руснаците са усвоили прекрасно цялата американска теория на информационната война и пропагандата. Има и още нещо – техните хора в източна Украйна смело стоят срещу куршумите. Има правилна настройка на умовете значи. И как става това фокус? Ето как идваме до нещото, наречено политически процес. Политическите процеси включват формите на дейност на политическа дейност на политическите субекти. Процесът включва последователни действия за достигане на определена цел и при него системата минава през различни състояния. Я да задам малко въпроси без отговор. През какви състояния ще мине Украйна? Що ли за действия ще има още. И каква е крайната цел? Интересно, а! Я само да отбележа, че субективните стремежи на участниците в политическите действия са свързани с техните интереси, които в края на краищата са свързани с политическата власт и със закрепване или промяна на обществените отношения. И сега да кажа – в Украйна и да спра дотук, че ако продължа, може да кажа нещо страшно. Но политическият процес е материализация на съзнанието и волята на индивидите и групите. И когато волята и съзнанието го има, индивидите и групите не се боят от куршумите. И за да бъдат спрени, трябва да бъдат окървавени. Което и става.

Но да се върнем на политическото участие – това са действия на гражданите, имащи за цел да влияят върху

държавната политика и управлението на държавата или целящи да изберат устройващи ги политически лидери на всички нива на властта. Политическото участие може да е хаотично или организирано, законно или незаконно, автономно или мобилизирано. А като гледа човек фиг. 6, направо го втриса от това, що за субекти могат да бъдат свързани с политическо участие.

Фигура 6. Пази боже! Ама такива вероятно гласуват доста по-често от вас, драги ми учени от естествените науки!

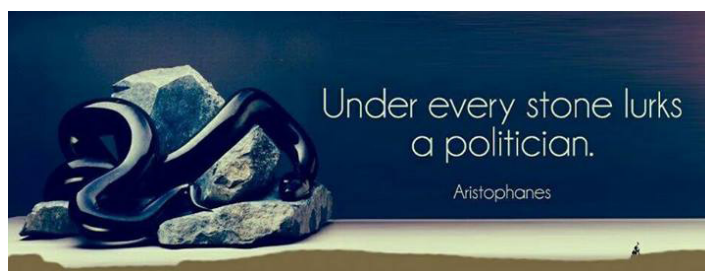
И стигаме до въпроса за

Политическото лидерство и политическите кризи

Ей, ще кажете, не можеш да се удържиш г-н Витанов и все ще свържеш политическите лидери с политическите кризи. Ами, те са си свързани, момичета и момчета!

Сега ще направим следното нещо. Представете си, че ние с вас

сме представители на стабилна страна и отиваме в друга държава, пълна с „Гандалфовци” – от добри, по-добри, борци за правда и за свобода и даващи душата си за народа „патриоти”. Като зли последователи на Саурон, ние искаме да разбием националния елит на тази държава до такава степен, че когато брадата певица от третия пол (демек то) спечели песенен конкурс, по телевизията да се появява фърфалънчо и да обяснява, как брадатата певица пее по-хубаво от славейче (че и от АББА) и как хомосексуализма и нямал нищо общо със спечелването на наградата. Та при това нашият разбрицан елит трябва благоговейно да клати глава и да възприема „новите ценности”. Я да видим как може да го направим това нещо. И за начало – нещо весело – фиг. 7. Пък после, нека се запасим с малко теория за политическото лидерство, политическите кризи, политическата култура и политическия морал. И по естествен начин ще стигнем и до нашето сатанинско дело – какво да инсталираме като елит и как да го вържем на каишка като му набием удобно за нас политическо съзнание. Къде ще го набием – и това ще разберете.

Фигура 7. Не е лошо да се има тази мъдра мисъл наум. А и това,

че политици, които не лъжат, са ценни като много големите диаманти. Защото се срещат също толкова рядко. С две думи, какво следва да очаквате драги учени от естествените науки. Ами следва да очаквате – политик до политика, лъжец да лъжеца (и това до всеки камък).

Като говорим за политическото лидерство, трябва да отчетем няколко фактора. Най-напред (и запомнете добре) политическото лидерство е форма на власт! Нейн носител е един човек (или органичен брой хора) и тя е насочена отгоре надолу. Поради тази особеност, политическото лидерство е свързано с влияние върху околните. Но това влияние не е какво да е, а и то си има особености. Най-напред влиянието не е основано на приложение на сила, а на авторитет (докато този авторитет се признава). Второ влиянието е асиметрично – лидерът има много по-голямо влияние върху околните, отколкото те върху него. И накрая, за да е ефективно, влиянието, свързано с политическото лидерство трябва да е постоянно и да се разпространява върху цялата партийна структура (а в някои случаи и върху големи части от обществото и дори върху цялото общество). И още по-накрая политическото лидерство е свързано с управленски статус – това е позиция, свързана с приемане на решения и управленски функции, които дават по-висок статус на политическия лидер.

Политическото лидерство има две лица. Едното лице е свързано с

формалния статус, свързан с притежанието на власт и изпълнение на определена социална роля. В очите на обществото това има голямо значение при оценка на политическия лидер. Обаче политическото лидерство има и друго, относително по-скрито лице – то е свързано с личните качества и поведение на заемания пост. Това лице е свързано с удържането на позицията на политически лидер (за която явните и неяви кандидати са много, а по нашите ширини се измерват не на бройка, а с тонове). Това лице е свързано също с оценката на лидера като резултатен или нерезултатен, като добър или лош ръководител.

"There is nothing more difficult to take in hand, more perilous to conduct, or more uncertain in its success, than to take the lead in the introduction of a new order of things."

Niccolo Machiavelli

Фигура 8. Трудно е хем да се опитваш да удържаш лидерството си, хем да правиш големи промени. Малко го могат това. Повечето гледат да удържат политическото лидерство и накрая го губят,

защото нищо не правят. Диалектика, братче.

И така, политическото лидерство има 3 компоненти. Най-напред са индивидуалните черти на лидера. После идват инструментите, които той използва и ресурсите, с които той разполага. И накрая идва ситуацията, в която лидера действа и която влияе върху него, разбира се – фиг. 8.

Способните политически лидери са малко, не само у нас, но и по света. А когато действат неспособни политически лидери, често се стига до политически кризи. Но какво е политическа криза? – това е такова състояние на политическата система, при което тя не може да изпълнява част или всички от своите функции (и най-вече организаторските такива). Та, както вече се досещате, кризите са като болестните – биват леки, тежки или смъртоносни (водещи до разрушаване на политическата система, че и на подсистеми и чак на цялата обществена система). Политическите кризи биват единични и хронични. Особено тежки са политическите кризи, които вземат, че съвпадат с времевия период на смяна на елита. За разрешаването на тези кризи се налага значително коригиране на политическия курс – фиг. 9.

Фигура 9. Както казват китайците – опасността е и възможност. Та при големи кризи има големи опасности и възможности за велики дела. Които българският политик пропуска, приснишавайки се, че да мине опасността.

И какво става при политическата криза? Ами зависи колко е дълбока. Дълбоките политически кризи, обхващащи значителна част или цялата обществена система обикновено водят до цялостна смяна на елита и до изменения на целия социален живот. Такива кризи са свързани с револю-

БГ Наука организира научна пресконференция по повод 50-ти брой на сп. „Българска Наука“

БГ Наука продуцира документалният филм „На Нож!“ посветен на 100 годишнината от Балканската война.

www.1912.nauka.bg

циите, като френската революция от 1789 година или революцията от 1917 година в Русия.

Политическите кризи са неизбежно следствие от развитието на обществото. Ако политическият елит е на висота, той ги решава без особени последици за социално-политическата структура на обществото и държавата. Но ако елитът е некадърен: леле – мале! Ако елитът не се справи и кризата е достатъчно дълбока, той се заменя с друг. Старият елит не ще да пусне кокала (разбира се, че не ще). По това как протича смяната на елита, човек може да съди за развитието на обществото. Колкото смяната на елита е по-незабележима и по-културна, толкова обществото е по-развито. В неразвитите общества смяната на елита е едновременно фарс и трагедия. Ако елитът е тъп – не може да решава политическите кризи и при това не ще да пусне кокала, за да се задържи на власт, той променя политическия режим по посока на тоталитарен режим – засилено се използват идеологически и силови държавни мерки за потискане на обществената реакция и политическата ситуация става нестабилна. А, да – и по телевизиите тръгват съзливни сериали за приспиване на общественото съзнание.

И като сме тръгнали да говорим за елита, хайде да поговорим за две негови характеристики

Политическа култура и морал

Да поприпомним някои неща за политическата култура, но във връзка не с цялото общество, а във връзка с

политическия елит. И тъй политическата култура е съвкупност от ценности, убеждения, ориентации и изразяващите ги символи, която е приета в рамките на елита и регулира поведението на неговите членове. Политическата култура на елита трябва да включва политически идеали, политически ценности и действащи норми на политическия живот.

Като погледнем политическата култура от гледна точка на отделен член на елита, това е политическа култура на участието – тя е съвкупността от позиции, ценности и начини на поведение, които засягат отношението между члена на елита и другите членове на елита, властта и гражданите.

Защо толкова се спираме на политическата култура? Ами заради функциите и. Важна функция на политическата култура е идентификацията и реализацията на потребностите на хората (от елита) и разбиране на груповата им принадлежност. Друга функция е да дава ориентация и обяснение на смисъла на политическите явления (иха-а-а-а). Третата функция е да подпомага адаптацията и социализацията чрез приобщаване към навиците на политическо поведение. Следваща функция е обединение около зададени ценности. И не на последно място – политическата култура подпомага взаимодействията на субектите и институтите на властта на основата на стереотипи и символи (като стереотипа за толерантност и символът „то“ – брадатият певец – да, така съм го написал – брадатият певец, а може би трябва да пиша – брадатото

певец в рокля – чудя се и аз как да го опиша това).

Та политическата култура като връзка между политическото съзнание и политическото поведение включва 4 компонента. Най-важният е може би поведенческият компонент – политическото поведение като способ на реагиране на ставащите в обществения и политически живот събития. После идва когнитивният компонент – това са представите за различните страни на политическия живот на обществото. Третият компонент е афективният – това са чувствата и преживяванията, изпитвани от политическия субект във връзка с неговото участие в политическия живот. И накрая идва оценъчният компонент – това са изработените от субекта критерии за оценка на съществуващите политически отношения и политически процеси от гледна точка на тяхното несъответствие или съответствие на целите, ценностите, идеалите и нормите на политическия субект.

И сега да минем към морала. Моралът играе важна роля в политиката (дори и когато липсва у политическите субекти). Моралът е съвкупност от норми и правила на поведение, породени от съществуващите обичаи и традиции. Съществуващите морални ценности в обществото не бива да са безразлични за политическите субекти (освен ако политическите субекти са толкова некадърни, че не осъзнават това или им е платено за да пренебрегват традиционните морални норми).

Моралът няма възплъщение в апарата на властта, но моралът при-

съства при всяка проява на властта. Главното в политиката (според Макиавели) не е моралът, а постигането на целта, дори способите за постигане на тази цел са несправедливи и аморални. Оттук има различни видове взаимодействие между морала и политиката и първенството на морала над политиката е само една от възможностите. Други възможности са: обособено съществуване на политиката и морала, та чак до пълен разлив между тях - от дискусии за това с какви средства трябва да се постигат политическите цели, та чак до даване на право на политиците да действат в разрез с моралните норми.

Разбиването на политическото съзнание на елита

И тъй, драги ми учени от естествените науки, нека да продължим започнатото по-горе обсъждане как се разбива политическото съзнание на един елит в онази държава, която трябва да подчиним. И като опитни задунайски или задокеански стратеги, ще имаме и допълнителна цел - не само трябва да го разбием туй съзнание, но и да го подменим. Разбира се, за да е ефективно действието ни, трябва да изкараме боклука на обществото на повърхността и да обявим тази мръсна пана за елит. Като я държим на копанки и ясли, защото тя за нищо не става и оставена сама на себе си, бързо ще изчезне. Но колкото по за нищо не става, толкова ще ни е по-вярна.

За туй гореказаното не е много трудно да се сети човек. Но има и пофини методи. Нали се сещате, профе-

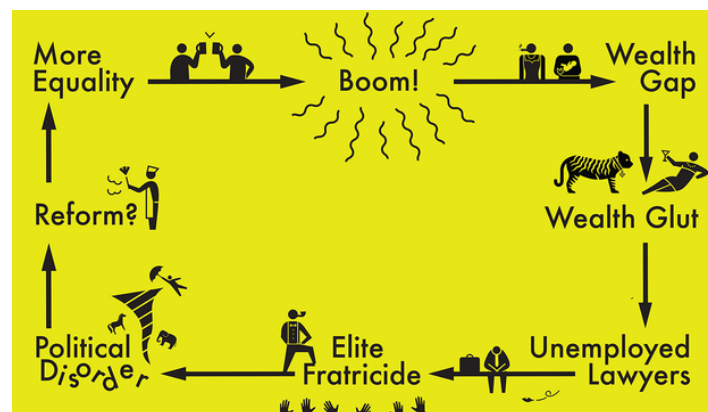
сор по математика като мене вероятно няма да черпи от опита на бай ви Ганя, а поне от професор Мориарти. Щото Мориарти бил професор по нещо. А дали знаете по какво? По механика. Вай-вай-вай! Значи във всеки професор по механика дреме по един Мориарти. Ето ви теория защо съм зъл. Не е вярна, ама карай, все е нещо. Пък и какво да правя, като съм професор по механика. Аз искам да съм добър, искам, бе, ама не става. Явно, човек като разбира от механиката разбира и от разни механизми – например от механизма на злото, или пък от туй, какво да се промени в механизма, че да се приведе в ред една разбрицана политическа система (и други такива).

Та, политическото съзнание на елита е съвкупността от емоции, възгледи и оценки за политиката. То има 3 раздела – емоции, оценки, знания и 2 измерения – познавателно измерение (разбиране на същността на политическите обекти и субекти, законите, които ги управляват и връзката на политическата сфера с другите сфери на обществения живот) и социологично измерение (социални функции и субективен компонент на дейността на личността в политиката – определяне на интересите и мотивите за действие на политическите субекти).

Как се оформя политическото съзнание? Най-напред се формира системата от потребности и нужди на обществото (елита). После се дефинират различните роли и потребностите се актуализират в съответствие с тези роли. После се формира системата от ценностни ориентири. Твърдо

се осъзнават собствените интереси и потребности в областта на социално-политическата сфера. Прави се оценка на възможностите да се влияе върху политическата дейност. Накрая се възприема някаква система от ценности, които формират по-нататък политическите стремежи.

Тъй. Значи отиваме в набелязаната бедна и нещастна държава и подбираме не много интелигентни хора, които нарочваме за елит. Набиваме им неолиберални идеи в горната част на органа, които служи да поддържа устата им (защото най-важната функция на този орган при тези хора е яденето). Набиваме им също и основната потребност – парата и само парата – фиг. 10.

Фигура 10. Виждате ли особена-та роля на безработните юристи? Значи намираме такива и ги наемаме евтино. Юристи значи трябва да се наемат, а не некадърни безработни блогъри. Ако юристите са свестни (и продажни) те бързо ще докарат ситуацията до политически безпорядък. Оттам нататък трябва да елиминираме тези, дето бият звънеца и да точим парата и да точим парата.....

Та чудя ви се на акъла, колеги разбивачи на елити: абе не ви трябват харе-Кришна неуки блогъри, млади, безработни юристчета с гъвкав морал трябват тука! А-а-а-а, нещо сте се окалпазанили. После ще има да се чудите що баба Меца бърка из медаца.

Поддържахме някои от тях с грантчета (че като ги питахме какво работят, те ни отговарят – блогъри), а други – с подкупи от наши фирми, които им контролират икономиката и природните ресурси. Внимателно гледаме в системата от ценностни ориентири да има само неолиберализъм или най-много либертарианство – това е правата вяра, всичко друго е гяурлък, водещ към неприятни за нас самоорганизационни процеси на съответната територия (пардон, то все още е държава, ама целта е да се сведе до територия, де). И така – като свършим работата, паричните потоци текат към нас, сменяме една марионетка с друга, пък на няколкото милиона мишлета там може и фасада на демократичен театър да им направим – както си е реда с избори, с фърфалънчо да им говори каква им е суперсвободна пресата (докато страната се срива в класациите по свобода на словото) и с двама-трима юнаци да

имитират добрите и лошите питекантропи с големите мускули от американските филми, та да има по кого да се прехласват модерно култивираните жени (които пък учим да имитират дашните бейбита от блокбъстерите, които пък са там, щото трябва да има и реплики, а пък не бива да напъваме суперпитекантропите да говорят интелигентни реплики – докато репликата преодолее анаболните мускулни маси на геройстващият питекантроп, ще минат поне 60 часа. По-добре там да натиска спуська, да мята по някой къч и да не произнася думи с повече от две букви. Русото (може и изрусено) бейби с големия балкон и късата пола – то да приказва – и ако може полата да я няма, когато приказва).

И обратно на нашата си теория. Та, как да влияем върху формирането на политическото съзнание – ами чрез дейността на институциите на политическата система, чрез психологичен натиск посредством средствата за масова информация и през инструментите, свързани с политическата култура. Тук може да ви напиша още много, но се огледайте и сами. И то не гледайте мръсната пяна, която ви представят за елит. Има и умни хора, които са зад кулисите и знаят за политологията поне колкото мен (че и много повече). Те са

БГ Наука взе участие в проекта „Различните лица на европейската култура“ в Полша

БГ Наука взе участие в проекта „Citizenship can be fun!“ в Унгария
www.ngo.nauka.bg

истинският елит, голяма част от който обаче е болен от проказата на продажничеството. Та тях гледайте как действат за преформатиране на политическото съзнание на „мишлетата”. И като ги гледате, ще осъзнаете, че те не са кой знае какво. Ха дано тогава някои от вас минат от съзерцание към действие. Защото действието различава успелия от хленчещия – фиг.11.

Фигура 11. Ако само хленчите, нищо няма да постигнете драги учени от естествените науки. Виж действието е друго нещо.

Външната политика

След като разбиеете политическият елит на една държава, колко му е да контролирате външната ѝ политика. Ама важно ли е това – ще попитате и няма да ви се струва важно, защото вече успешно са ви набили до гуша в проблеми, та да не мислите затуй, че сте народ и имате държава, която може да използвате, за да сте по-добре (също като американците). Та – важно е, ще ви отговоря аз – външната политика цели да установи и поддържа отношения с другите държави. Тя е продължение на вътрешната политика, но си има и особености – при определяне

на целите на външната политика трябва да се гледа и какви са интересите на други държави. Една от основните цели на външната политика е така да се установят отношенията с другите държави, че да се обезпечи националната сигурност на държавата. Тука има различни идеи как да се опита да се реализира тази цел. Например: чрез надупване към национална сигурност. Или пък – чрез силна армия към национална сигурност. И още – чрез силно разузнаване и контраразузнаване към национална сигурност. Млъкни бе, Сатана! – пак ще извика някой – да не искаш да ни кажеш, че трябва да си разузнаваме съюзниците. А-а-а – спете спокойно деца – те никак не ни разузнават, нито пък влияят, нито пък контролират процеси в таз страна. Хайде милички – спете, спете. И обратно към външната политика. Чрез нея още трябва да се обезпечи нарастването на икономическия, политическия и отбранителния потенциал на държавата. И накрая като цел идва укрепване на международните връзки и на престижа на държавата. Тук сега какво да кажа. Я по-добре нищо да не казвам, че ще взема да кажа нещо за скръцването със зъби на големия брат и спирането на проектите от „Големия шлем”. Без компенсации – демек евроатлантическите ценности на елита – пак употребени. Но така е то – учете се от големия брат как се прави – елита на другите държави – винаги с гръб към вас. Да му се виждат ценностите и да са винаги готови за употреба.

Сега – към функциите на външната политика. Една функция е охра-

нителната (по отношение на правата и интересите на страната и гражданите ѝ зад граница и за предотвратяване на заплахи за териториалната цялост на държавата). Като стане нещо с американски гражданин нейде по света, чичо Сам праща самолетоносач. Така и трябва. Като не става с морковче, става с другата част на доктрината „Труман“. Друга функция е информационно – представителната – представяне на държавата на международната сцена чрез органи, изразяващи нейните (на държавата) позиции и интереси. И тука браво на чичо Сам. Така е направил органите, че лесно да прониква в ценностната система на опърничавите и да моделира чрез това проникване политическото им съзнание, че и действия.

Съществуват различни средства за осъществяване на външната политика – например информационно – пропагандистки – информационна политика, пропагандна политика, културна политика. Следват политическите средства – тук се включват дипломатическите инструменти. Има и икономически средства – използване на икономически инструменти за влияние върху политиката на други страни. Има и военни средства – това са армията и военния потенциал на страната, които могат да правят маневри и учения в граничните райони, гранични провокации или пък демонстрация на нови видове оръжия по парадите. Пак браво на чичо Сам, но за да не говорим само за него, нека да похвалим тук и баба Меца. И тя добре се справя. Ами ние, бе Сатана – ще попитате? Абе,

оставете ми да ви приказвам за чичо Сам и за баба Меца, защо ме карате да ви обяснявам, че една Македония е по-добра в пропагандата от нас? А за парадите – нали видяхте какво стана па последния парад за Гергьовден – фиг.12. Не ви е срам – вие повдигате въпроса, пък после Витанов бил лош. Ще мълчите и ценностите ви винаги да сочат на запад! Това е великата неолиберална доктрина. Ще кажете, че не ви харесва. Ами като не ви харесва, драги ми учени от естествените науки ... – виж. фиг. 11

Фигура 12. Подводница – да си я гледаме на картинка, че то от „величието“ на водачите ни останаме (и) без подводници. Но тя външнополитическата и отбранителната ни доктрина не е основана на подводници и ракети, а на „ценности“. Какво беше – искаш ли мир, покажи си „ценностите“ на всичките братя, та като им харесат, да те оставят на мира. Може да пробваш така и с баба Меца. Или пък друго беше –

Si vis pacem, para bellum. Тъй де тъй – искаш ли мир – готви се за ... Платон ли го беше казал това, друг ли беше? Де да знам, почнах да забравям вече.

Политиката и международните отношения.

По разните международни документи пише, че държавите уж са равни в международните отношения. Ю-хуу, трай коньо за зелена трева. Равни са, как да не са. Например отиват трима американски сенатори в равна на тях и съюзна държава, скръцват със зъби и гледа човек – „ценностите“ намокрени в жълто, че и кафяво избило от страх и усърдие. Та като се върнем към държавите - някои са икономически и военно много по-силни от други. Някои имат право на вето в ООН, а други не. Някои могат да имат ядрено оръжие, а други – не. Има държави, дето държат в икономическа зависимост международни организации, че и други държави. Че как тогава ще са равни държавите? Като дойде някоя неолиберална овчица да ви го разпраща това, драги учени от естествените науки, вие вече знаете, че трябва да направите следния анализ: гледате „ценностите“ на овчицата и кой ги използва. После гледате „ценностите“ на тоя и пак кой ги използва. И така по веригата, най-много на 6-тото звено (теорема от теорията на социалните мрежи) ще стигнете до тоя, дето само използва „ценностите“ на другите. Те, тоя по дефиниция е Кумчо Вълчо и от него гледайте какво да правите, а не от блеещи по въпросите за равноправие-

то на държавите овчици.

Още, международните отношения имат фрагментарен характер и силно зависят от отношенията между политическите лидери – дали са добри или лоши. Международните договори са нестабилни – държавите могат да ги преразглеждат и да оттеглят участието си в тях без особени усилия. Като сложим за подправка и декларативния характер на международното право и че големите държави си го тълкуват както им отърва в зависимост от случая - виждаме, че светът хич не е тихо и спокойно кътче. На всичко отгоре има и два подхода към международните отношения. Според единия субектите на международните отношения са държавите и световната политическа система е системата на отношения между държавите. Според втория подход международните отношения са системата от норми, закрепена в договорите между водещите държави (забелязахте ли – тук не става дума за всички държави, а само за водещите!) Според този подход имаме периоди на господство, разделение на света на сфери на влияние и баланс между водещите държави, които разбира се, се нарушава с течение на времето. Та днес баланса е нарушен и един период на господство почва да свършва. Но не бързайте да опявате и свеци за помен да палите. Краят на една империя може да продължи и 100 години. Така, че полека. В оная нещастна държава, дето и разбихме елита по учебник, има мегдан за още много неолиберални овчици, чиито „ценности“ да бъдат употребени от го-

лемите братя.

Заклучение

Най-сетне тая трилогия свършва. Днес е 20 юни. Заля ни и потоп. Чиито последиствия „великите анализатори” на риска, навъдили се напоследък, както и „величайшите светила” от неолибералните неправителствени институтчета, дето анализалат рискове наляво и надясно, яко проспяха. Я пак да се върна към оная държавица, дето и разбихме елита по учебник и да взема да въведа тристепенна класификация на анализаторите. Почвам с една специална дума: анал-изатор. Значи, скъпи ми учени от естествените науки, вече правете разлика между анализатор и анал-изатор. Първите могат да ви направят истински анализ. Другите ще ви пробутат това, което им казват тези, които купуват „ценностите им” с пари. Аз, като лош човек (че то всичките места за добри са заети), поставям анал-изаторите по-долу от проститутките. При проститутките човек като иска нещо, плаща и си го получава. Анал-изаторите ви натрапват долнокачествена стока, която, ако употребите, ще ви изпорти. Тъй да правят са им го набили в главите тези, дето им използват „ценностите” срещу заплащане. Млъкни бе, Сатана, ще кажете – да не искаш да ни намекнеш, че големият брат и другите братя използват анал-изаторите за нещо като проститутки? Не, бе, драги ми учени от естествените науки, не. Големите братя не са тъй прости. То си е като индустрия. Добре се плаща, за да се лее анал-изаторска порнография от теле-

визионния екран. На оная нещастна държавица, дето ѝ разбихме елита де, да не си помислите нещо друго.

Ще кажете, че мразя анал-изаторите. Хе, хайде да ви издам една тайна – има и по-зле от тях. Вземете думата с тирето и сложете още едно „л” след тирето, да видите какво ще прочетете. Те това е абсолютното дъно на политическия анализ. Тези последните дори не могат да възпроизведат това което са им казали да плещят на народа, щото квалификацията им е нула – тупат се по гърдите, че са неолиберали, пък за тях Хайек е някакъв чешки пивовар, а какво беше туй Лудвиг фон Мизес, изобщо не ги питайте. Но, сега е време да ви затворя вратата на Ада, където, както виждате, гледната точка е много интересна. А вие си помислете. Можете да вземете вашия живот в свои ръце. А можете и да рискувате като тези от онази държавица – кретат си ден за ден, а вечер като пуснат телевизора, ги налазят долните две нива от класификацията на анализаторите на Витанов и им бляят, при това фалшиво, за каквото са им платили големите братя. И тъй докато денят мине и друг дойде. Но ако сте като тях, сами сте си виновни, драги ми учени от естествените науки. И хайде стига съм писал, че днеска играят Аржентина с някого и Германия с другото. Приятно гледане. И като гледате – гледайте и политически на нещата. Едно време трудният живот на тълпите бил развеляван с гладиатори. Които пък вдигали въстания. Днес размерът на сградите за забавления е почти същият, но вътре има футболисти. Които няма да

вдигнат въстание и имат талант, които продават срещу много пари. И тук идваме до важната мисъл, че всякаква политика е свързана с икономическата основа на покупко-продажбата. Аз разбирам прекрасно тези, които купуват - нека да е весело - капитализъм, батка! Кой може, купува таквиз, дето се продават. То и Мефистофел, такво-

зинка, е купил Фауст, пък Фауст е бил – ехе-хе-хеее – интелиге-е-е-ент! Но стига за това. На купуващите – честито, а на българските учени - приятно гледане на световното първенство по футбол! И дано съм ви помогнал с нещо. Че иначе лошо – *Lupi manducare oves.*

БГ Наука е бесплатно, защото знанието трябва да достига до всеки.

БГ Наука е електронно издание, за да може всеки българин по света да има достъп до него.

Ако БГ Наука Ви харесва, дарете и помогнете!

<http://nauka.bg/forum/index.php?showtopic=11317>

сп. "Българска Наука"
www.nauka.bg

НАУЧИ ПОВЕЧЕ!